

Gárdonyi Géza

Megjárt a Jancsi

Jancsi kapált az apjával. Nem könnyű dolog a kapálás: Jancsi elfáradt.

Meleg volt. A Maros kutya ott feküdt a hűsön, a körtefa alatt.

Jancsi megtörülte a homlokát, és így szólt:

- Hej, édesapám, de jobb volna, ha kutya volnék!
- Hát csak légy - felelt az apja -, próbáld meg.

Jancsi letette a kapát. A Marost elkergette a körtefa alól, s maga feküdt oda. Onnan nézte, hogy az apja hogyan kapál.

Az idő már délfelé járt. Jancsinak a szeme majd kiesett az éhségtől.

Végre nagy nehezen megérkezik az ebéd. Az apa leteszi a kapát, és odaül a fa alá.

- Lássuk - mondja -, mi a leves!
- Bableves - mondja örömmel Jancsi.
- Csitt - szól rá az apja -, a kutya nem beszélhet.

S enni kezd.

- Hát én nem kapok? - kérdi Jancsi.
- Hol hallottad azt, hogy a kutyának leves jár? Mondtam már, hallgass, mert te beálltál kutyának: kutyának nincs szava.

Hallgatott Jancsi, de szomorúan.

Következett a főzelék. Abban volt hús is. Az apa megette a főzeléket, a húst is. A csontot odadobta Jancsinak.

Akkor már Jancsi sírva fakadt.

- Nini - mondja az apa -, hát mi bajod?

- Édesapám - feleli Jancsi -, nem kívánok tovább kutya lenni, mert ha még tovább is kutya vagyok, a tésztából se jut.

Így került ki aztán Jancsi a kutyaságból.